

[Meta Ditzel.]

man en ret vilkårlig grænse med 12. uge, og nu har jeg også lagt mærke til i betænkningen, at man har indset, at det nok er ønskeliggere, at indgrebet foretages, inden 8 uger er gået. Men der er meget, der tyder på, at livet da allerede er i udvikling; allerede den 25. dag har fosteret sit eget karsystem, og hjertet er begyndt at slå, og hvis vi når hen til den 8. uge, begynder musklerne at virke. Det vil sige, at et nyt lille menneskebarn er i gang. Og så længe der ikke kan skabes liv ad syntetisk, ad kunstig vej, mener jeg, vi må have så stor respekt for det liv, der er skabt, at vi ikke, medmindre meget alvorlige grunde taler derfor, standser det i den udvikling, der må være dets menneskeret.

Jeg går som vor ordfører ind for øget oplysning og vejledning som middel til at undgå uønsket graviditet, men jeg anbefaler på baggrund af, hvad jeg ellers har sagt, at forkaste lovforslaget ved tredje behandling.

Djurhuus: Det er ikke så meget, jeg skal føje til alle de ord, som er sagt i forbindelse med denne sag, og de tanker, ordene er iklædt. Jeg er bare glad over at kunne konstatere, at selv om dette lovforslag bliver vedtaget i det danske folketing, kommer loven ikke umiddelbart til at gælde for Færøerne, og jeg håber, det bliver en sen dag, før denne lov bliver vedtaget af Færøernes lagting.

Vi, som er gået gennem livet og går gennem livet, vi kender dette, at der er skråninger, man skal op igennem, og det er ofte tungt, men det er nødvendigt, og der er også hældninger, det er let og hurtigt at komme nedad. I det mønster, jeg ser denne sag, er man på vej ned ad en hældning, og jo hurtigere man går, jo større kan risikoen være, som ligger i en sådan bevægelse.

Man siger her, at kvinderne selvfølgelig skal have rådighed over deres eget legeme, og det er så sandt, som det er sagt. Kvinderne skal have rådighed over deres eget legeme, men for mig at se er det sådan, at når en kvinde er gravid i 1., 2., 3. eller 4. uge eller længere, er det, som dér er ved at være skabt, ikke noget, som tilhører det kvindelige legeme. Tværtimod, der er skabt liv, som ikke er kvindens liv, der er skabt noget, som ikke er en del af det kvindelige legeme, som kvinden skal råde over og be-

stemme over. Der var et tidspunkt, da kvinden kunne bestemme og skulle bestemme, og det var før det tidspunkt, da dette liv blev skabt.

Man taler så meget om, at vi bliver for mange. Det kan man næppe tale om i øjeblikket her i Danmark, men denne form: at man placerer knokkelmanden gennem lovgivningen ved livets kilde, det er, synes jeg, at gå for langt. Lad knokkelmanden beholde sin le, og lad os forstå og acceptere, at der er skråninger i livet, som man må og bør gå op imod, selv om det er tungt somme tider. Skal vi nivellere og sløjfe alt i livet, som indeholder de ofte kraftgivende skråninger, så bliver der ikke meget tilbage.

Jeg vil stemme imod dette lovforslag, og jeg kan ikke forstå, at man har kunnet høre så mange betydelige talere i dette efter min mening høje demokratiske ting, så mange betydelige politikere argumentere imod, at folket, vælgerne, får lov til at udtale sig. Jeg synes, det er inkonsekvent, at man sorterer sagsområderne således, at man i uvæsentlige sager nok vil give den almindelige vælger ret til at sige sin mening, men mener, at der er nogle sager, som er af en sådan karakter, at vælgerne ikke rigtig har forstand på det.

Når jeg nu tager den bemærkning, som blev fremsat af et medlem af retsudvalget, og så læser retsudvalgets betænkning og ser, at der i det høje udvalg er ikke mindre end 8 forskellige mindretal, så er det vel det bedste bevis på, hvor uenige man i virkeligheden er. Lad os så efter ægte demokratisk skik sige: her er man uenige, man ved ikke rigtig, hvorledes man skal sige tingene, men lad os så give vælgerne den mulighed at sige dem således, som vælgerne mener de skal siges, og bøj os for den afgørelse, som nu engang ligger i demokratiet, at det er flertallet, som bestemmer.

Jeg vil bare slutte med denne henstilling: lad knokkelmanden beholde sin le.

Axel Ivan Pedersen: Da den udformning, som dette lovforslag om svangerskabsafbrydelse har fået, strider mod min livsopfattelse og jeg derfor ikke kan medvirke til dets gennemførelse, havde jeg egentlig tænkt mig at ville afholde mig fra at stemme om de stillede ændringsforslag. Men efter at jeg har hørt for et øjeblik siden fru Gerda Møllers motivering for ændringsfor-